

P R E M I S
DRAC
2015

OBRES GUANYADORES

VII Premi Literari Drac
Òmnium Cultural del Solsonès

JURAT DRAC 2015

EUGENI BARNIOL, DOLORS CASES, FRANCESC CULLERÉ, TATE PALLARÈS, ANNA JUBERÓ
FELIP VENDRELL, JORDI SANTASUSAGNA, RAMON MONTRAVETA (secretari)

PREMIS
DRAC
2015

A CONTRACOR

Un relat de MAPAMUNDI
IVAN BONACHE CUADRADO

VII Premi Literari Drac
Òmnium Cultural del Solsonès (abril de 2015)

Les gotes de pluja s'enlairen sense descans. Són ben grosses i fredes. En mig del brogit de la tempesta, el crit desesperat passa desapercebut i se l'ha d'empassar amb ràbia. Les mans clamen al cel i els genolls es desclaven del terra xop. Es queda amb la mirada perduda durant una eternitat efímera. Les gotes que en pujar impacten al seu cos li van tacant les mans, la roba i l'esperit. De mica en mica va reculant amb pas incert com si sabés perfectament per on ho ha de fer. Les gotes segueixen inalienablement el seu curs i tornen la sang al seu origen. Les ferides obertes van rajant cada cop més i la sang no para d'entrar al cos sense vida. Quan finalment arriba al costat del cos inert, es queda allà dempeus, contemplant una mort que no pot durar per sempre.

De mica en mica el cos entra en calor i, sense avís, un batec subtil marca la diferència entre la mort i la vida. El següent batec es fa esperar, però arriba, i la maquinària es posa en marxa tímidament, expectant, rebent la sang que entra per les ferides obertes, un batec rere l'altre i un sospir agònic ple d'ansia de vida. Dificultosamente respira i es mou convulsament com si s'estigués desemperesint. La pluja inclement continua pujant amb força mentre un llampec il·lumina el cel enfosquit de camí entre la terra i el cel.

Una mica més lluny, una mica més, encara més. Es va allunyant del cos, reculant. Una mica més. No s'adona del que està passant, no comprèn el sentit d'aquella dansa macabra, però hi participa empesa per un instint primari irrefrenable. A un centenar de metres hi ha la fulla ensangonada d'un ganivet que ja no pot esperar més. Lentament, primer, desesperadament, després, el ganivet vola a la seva mà i els dits l'entomen amb força. És l'hora. Tots dos ja estan quasi a punt.

S'aixeca com si tingués un ressort sota el cos. No ha flexionat les extremitats. S'ha aixecat de terra amb la convicció de qui té un deure inexcusable, una cita ineludible. El moment, el segon exacte s'acosta i sent l'atracció visceral que l'atrau cap aquella fulla platejada que fereix l'espai amb la seva simple presència. Es tambaleja una mica, encara sense prou forces, i dona unes passes incertes, com si el pes del món caigués sobre les seves espatlles. Aixeca el cap i la mira fixament als ulls. Les mans inútilment intenten aturar la sang que no para d'entrar per les ferides que té a l'abdomen i les taques de la camisa són cada cop més petites.

ÒMNIUM
LLENGUA CULTURA PAÍS
SOLSONÈS

PREMIS
DRAC
2015

S'acosten a tocar en una misteriosa dansa d'odi i por, els ulls no es perden de vista ni un instant. Cap dels dos diu res, és moment que parlin els actes, els cossos són els protagonistes. S'acosta a ella lentament i aparta les mans ensenyant-li les ferides. Ella, amb solemnitat cerimonial, endinsa el ganivet ensangonat en una d'elles, lentament, molt lentament, amb por, sense saber si ho ha aconseguit o no. Treu la fulla i la ferida ha quedat tancada. Les altres ja costen menys, els cops són més ràpids i la fulla entra i surt reparant el mal fins que queda neta, immaculada, només esquitxada per les gotes d'aigua que continuen el seu viatge cap al cel. Ell li agafa les mans, recuperades les forces completament, i la sacseja amb brutalitat. Tots dos estan ben xops, però en uns segons les darreres gotes tornen als núvols i queden completament secs. S'acaba la baralla, ell recula fins a la barana i ella no el crida, tornant cap a dins del pis. Està plorant.

Amb cada pipada, la cigarreta s'acosta al seu estat original. L'odi que havia anat disminuint augmenta progressivament tot i estar sota control. Quan la cigarreta està sencera, la guarda al paquet i entra cap a dins. Ella està a terra, plorant, amb totes les coses que han caigut durant la baralla. Està dolguda, cansada, les llàgrimes tornen als ulls d'on no haurien d'haver sortit mai. El mira amb odi i impotència, però des del fons del cor li suplica que l'aixequi, que reperi el dany, que sigui valent per un cop a la vida. Ell l'agafa del braç amb menyspreu i l'aixeca del terra d'una volada. No té valor per mirar com li ha deixat la cara una altra vegada. L'empeny contra la llibreria per no veure el que ha fet i amb el cop uns llibres de terra aconsegueixen tornar al seu lloc. Ella no sent dolor, al contrari, està una mica alleujada. Cada empenta fa tornar les coses a lloc, cada cop de puny li arrabassa el mal que la tortura. L'ull deixa d'estar inflat i el llavi inferior torna a ser part d'aquell somriure que un dia el va fer perdre de vista el món sencer.

De mica en mica tot torna a lloc. Ella el veu cridar, amb por, però s'empassa les seves paraules i ella deixa de tremolar. Un xic d'esperança treu el cap en aquell instant. Ell, mort de gelosia, de ràbia, d'inseguretat, decideix marxar i se'n va al bar de la cantonada. Quan seu, una ampolla de cervesa buida l'espera a la barra. És hora de desprendre's de tota aquella buidor inútil i fer marxa enrere ara que hi és a temps. Quan s'aixeca de nou, ha omplert cinc ampolles. Ja en té prou. Se'n va a la feina i observa que tot el que ha fet està malament. Dóna la culpa de tot als altres, la seva falta de motivació, la falta d'èxit professional, però en el fons, molt en el fons sap que la seva derrota es fonamenta en la seva pròpia covardia. Decideix desfer tot el que ha estat fent. Lletra a lletra, línia a línia esborra informes i correus fins que es fa massa d'hora i ha de tornar a casa. Arriba a les set i ella està dormint. Es treu la roba i es posa el pijama. S'estira al llit al seu costat i amb el brunzit del despertador s'adorm instantàniament.

ÒMNIUM
LENGUA CULTURA PAÍS
SOLSONÈS

PREMIS
DRAC
2015

Els rellotges van recuperant les hores perdudes, famolencs, i les estacions van deixant pas als anys que es desfan en la boira del temps relatiu. Les pallisses, al principi diàries, es van espaiant i fent cada cop menys violentes fins a arribar a aquell primer dia en què ell li promet que no ho tornarà a fer mai més. Les llàgrimes retornen als ulls envermellits i ell li pren els petons que imploren un perdó vergonyós. L'aixeca amb violència i d'un sol cop de puny esborra les ferides d'aquell primer darrer cop. Crida orgullós d'haver aconseguit fer aquell pas tan important i tots dos s'empassen les paraules que fan mal. De mica en mica tot l'odi inconcret, els dubtes i les inseguretats desapareixen com un malson en sortir el sol. Els insults, del darrer al primer, són perseguits per l'alè que els reclama i tots ells tornen al silenci que precedeix la desaparició, perquè ja no existiran mai, ja no tindran raó de ser.

Retorna la felicitat senzilla i quotidiana, la sensació que tot està bé i res no pot destruir-ho. I ell deixa la feina que tant odia i recupera el seu antic lloc, cobrant menys però sent més feliç. I ella torna a la universitat on oblida totes aquelles coses que desitjava aprendre. I sense adonar-se'n, arriba el dia en què tot ho fan per darrer cop: anar a viure junts, fer l'amor, besar-se, anar al cinema, agafar-se de la mà, conèixer-se, veure's entre la multitud i no poder pensar en una altra cosa. I tot és tan intens, tan perfecte i sublim, que val la pena oblidar-ho, perquè la seva història estava condemnada a començar de nou per poder tenir un final feliç.

ÒMNIUM
LLENGUA CULTURA PAÍS
SOLSONÈS